

førstefødtes Ankomst fylder i alt Fald mange Kvinders Hjærte, ikke er en Glæde over Barnet, men meget mere en Følelse af noget uforstaaeligt, noget ganske ubegribeligt, som er kommet over en.

Det kunde aldrig falde mig ind at paastaa, at Rettens Haandhævere skulde savne Forstaaelse for, hvad en Kvinde kan kræve som sin Ret, saa meget mindre som jeg under ovennævnte Rets-sag i stort Maal saa Beviser paa den dybeste Medfølelse og en meget stor Menneskekundskab først og fremmest hos Forhørsdommeren, men ogsaa hos alle andre Funktionærer, som havde noget med den arresterede Pige at skaffe. Men dette forekommer mig kun som et yderligere Bevis for, at Loven skal gøres meget mere menneskelig, end den er, saa menneskelig som Menneskene selv. Og den Tid kan vel ikke være saa fjærr, da man indser, at det ikke alene er en Retfærdighedshandling, men ogsaa en Berigelse, naar man udnytter den Arbejdskraft, som Kvinderne endnu har ganske ubrugt ogsaa indenfor Lovgivningens og Retsforvaltningens Omraade.

Er det da i Retning af mindre Ansvar, man paa dette Punkt skal gaa? Nej, hellere øget Ansvar, men anderledes lagt end hidtil, thi det skal fordeles mellem de to, som gav Barnet Liv. Hvor løs og ledig gaar dog ikke Manden, hvor fri for alt Ansvar! Medens den unge, tyveaarige Moder, der i Dølgemaal har født og dræbt sit Barn, arresteres, medens hun udsættes for pinlige, i højeste Grad intime Forhør om baade Dit og Dat, dømmes og holdes fængslet, medens hendes fulde Navn udskrives af alle Landets Aviser, nævnes der kun, at „Faderen er fra Assens og nu er Soldat i København“ i de Tilfælde, hvor han ikke ganske forties for i Ro og Mag at kunne fortsætte i de samme Spor. „Herre Gud,“ vil man sige, „det er da vel heller ingen Synd at sætte et Barn i Verden, Faderen kan da ikke blive dømt, fordi Moderen har taget Livet af Barnet“. Jo, det er netop det, han kan — eller skal kunne. Det er ingen Synd at sætte et Barn i Verden, enten man saa er viet eller ej, hvis man kun paatager sig Forældreamhu og Forældrepligter, men det er en stor Synd at give Livet til et Barn uden et Øjeblik at tænke paa dets Fremtid, stor Synd at lægge hele Byrden paa dens Skuldre, som netop, naar der trænges mest til Kræfter og Pleje, er tyngtet af alene at skulle bære baade Skam og Smerte. Han har fra det Øjeblik af, da hans Blod skød hedt, saa at han maaske mistede Sans og Samling, til det Øjeblik, da hun i Fødselens Smerte og Angst mistede Herredømmet over sine Tanker og Handlinger, haft Tid til at sunde sig og faa klart for sig sit Ansvar. Men saalænge Samfundet ikke kræver dette Ansvar af ham, vil der kun være faa, der føler det. Hvorledes da

kræve det? Saaledes, at for hver Gang en Barnemorderske stilles til Ansvar for Retten for sin Forbyrdelse, skal ogsaa han stilles for den samme Ret; uden Undtagelse skal han straffes for Forømmelighed mod hende med Hensyn til Fødsels-hjælp og desl. og for manglende Omhu for sit kommende Barns Fremtid ganske uafhængig af, hvad Straffen saa kan blive for hende, og hvis hendes Navn udskrives i Landets Aviser, saa skal hans sættes ved Siden af hendes.

Man vil maaske indvende herimod, at det er lettere at finde Moderen til et Barn end Faderen. Javel, men det er vel ingen Grund til i de Tilfælde, hvor Faderen kan findes, at lade ham gaa ganske uantastet. Man vil vel ogsaa sige, at ved denne Opsøgen af Faderen vil der kunne øves Uretfærdighed, naar f. Eks. en løgnagtig Barnemorderske falskelig kan angive en Mand som sit Barns Fader, Ja, desværre; ingen Retsform vil vel nogensinde blive saa fuldkommen, at den ikke kan rumme Muligheder for Uretfærdighed, men findes der overhovedet en Retsform, der rummer en større Uretfærdighed mod Kvinden, en mere nedsættende Ansvarsløshed for Manden end den, som lader hende alene bære tilmed de tunge Følger af en fælles Handling?

Først naar Samfundet bliver gennemtrængt af Bevidstheden om Faderpligt ligesaa vel som om Moderpligt, først da vil der kunne ventes en Formindskelse af de mange Barnemord, da vil ogsaa Antallet af de løsagtige Forhold blive mindre.

Ny Kreds.

Efter et Foredrag i Nakskov af Frk. Helene Berg den 18. September dannedes der en Kreds af Dansk Kvindesamfund for Nakskov og Omegn.

Samme Aften indmeldtes 32 Medlemmer og i de nærmest paafølgende Dage endnu enkelte, saaledes at Kredsen nu bestaar af 48 Medlemmer.

Efter det offentlige Møde d. 18. afholdtes et Eftermøde, hvor Love blev vedtaget, og hvor den følgende Bestyrelse blev valgt:

Frk. Lærerinde D. Hansen, Formand; Hr. Overlærer Petersen, Kasserer; Frk. Lærerinde Eiberg, Sekretær; Fru Jensen; Hr. Kandidat Bender (alle af Nakskov); Fru A. Hansen (af Korterup). Bestyrelsen skal bestaa af 7, men da man venter en Del Tilslutning fra Landet, har man foreløbig holdt en Plads i Bestyrelsen aaben, da man ønsker Landet repræsenteret af en til foruden Fru Hansen (Korterup).